

Geen cassatie tegen anbi-status voor watersportvereniging voor gehandicapten

Instantie	Staatssecretaris - Financiën
Trefwoorden	particulier belang
Rubriek	Inkomstenbelasting diversen
Wetsartikelen	Wet IB 2001 - art. 6.33, Wet VPB 1969 - art. 16, AWR - art. 5b
Brondocumenten	Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 31 mei 2016, nr. 15/01232, Toelichting staatssecretaris van 12 juli 2016, nr. DGB/2016/2766
Auteur	dr. D. Molenaar
NTFR	2016/2265
Datum publicatie	15-09-2016
NTFR	

Samenvatting

De staatssecretaris van Financiën heeft besloten geen cassatie in te stellen tegen Hof Arnhem 31 mei 2016, nr. 15/01232 (NTFR 2016/1601). Een stichting organiseert watersportactiviteiten voor mensen met een lichamelijke en/of geestelijke beperking. De inspecteur heeft belanghebbende aanvankelijk aangemerkt als anbi, maar heeft die beschikking vervolgens met terugwerkende kracht ingetrokken. Evenals Rechtbank Gelderland (30 juli 2016, nr. 14/4204, NTFR 2015/2399) is het hof van oordeel dat dit niet terecht is. Aannemelijk is volgens het hof namelijk dat met de activiteiten die door belanghebbende worden ontplooid, het bevorderen van het welzijn van mensen met een beperking als doel vooropstaat en dat de watersportactiviteiten het middel zijn om dit doel te bewerkstelligen. Met het bevorderen van het welzijn beoogt belanghebbende meer in het bijzonder bij te dragen aan de revalidatie, de zelfredzaamheid, het zelfvertrouwen en de sociale integratie van de deelnemers aan de activiteiten. Gelet op de door belanghebbende overgelegde verklaringen van revalidatiecentra en organisaties die actief zijn voor mensen met een beperking, is aannemelijk dat belanghebbende er ook daadwerkelijk in slaagt dit oogmerk met haar activiteiten in betekenisvolle mate te bewerkstelligen. Naar de mening van de staatssecretaris geeft het oordeel van het hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Daarnaast is de gevraagde prijs voor de activiteiten lager dan een commerciële prijs. Hierdoor kan worden aangenomen dat de activiteiten niet primair particulieren belangen dienen (vgl. HR 12 december 2014, nr. 13/05820 (NTFR 2014/2937)).

Commentaar

Volkomen terecht dat de staatssecretaris van Financiën geen cassatie instelt tegen deze hofuitspraak. In mijn commentaar bij de uitspraak van de rechtbank in NTFR 2015/2399 (Rechtbank Gelderland 30 juli 2015, nr. 14/4204) schreef ik al dat het me verbaasde dat de Belastingdienst de anbi-status van deze stichting met watersportactiviteiten voor gehandicapten had ingetrokken. Na een duidelijke uitspraak ging de inspecteur echter toch in hoger beroep en daar werd nog eens beslist dat hij de wetsgeschiedenis van de Geefwet over dit onderwerp moet volgen, namelijk dat sportactiviteiten voor gehandicapten in het algemeen belang zijn. De inspecteur had moeite met de beoordeling van activiteiten die in het algemeen belang zijn en waaruit voortvloeit dat particuliere belangen gediend worden, zoals hij wel vaker heeft (en soms ook rechters hebben), maar de staatssecretaris maakt nu gelukkig wel de juiste afweging.

Dat geldt ook voor de beoordeling van de commerciële tarieven. De kostprijs van deze activiteiten is hoger dan de eigen inkomsten en de stichting kan alleen bestaan door giften en subsidies. Dan is er geen sprake van commerciële tarieven, ook al moet hetzelfde betaald worden als bij watersportactiviteiten voor niet-gehandicapten. Hier erkent de staatssecretaris dus dat niet naar anderen, maar alleen naar de eigen organisatie en het eigen budget gekeken moet worden. Helaas schrijft hij niet dat dit expliciet zo benoemd wordt in art. 1a, lid 5, Uitv.reg. AWR 1994 en de

toelichting daarop. Het was sterker geweest als de staatssecretaris zijn eigen regelgeving wel had vermeld.

De verwijzing naar HR 12 december 2014, nr. 13/05820, NTFR 2014/2937 lijkt mij in relatie tot het voorgaande helaas onjuist, want de Hoge Raad keek voor de beoordeling of sprake is van commerciële tarieven nog wel naar anderen. Deze kwestie komt gelukkig opnieuw aan bod bij de Hoge Raad na de twee conclusies van de advocaat-generaal in NTFR 2016/1633 (26 mei 2016, nr. 15/03778, Katholiek nieuwsblad) en NTFR 2016/2202 (28 juli 2016, nr. 15/05483, Scientology kerk), waarbij onder meer de vraag is wat de betekenis is van de uitlatingen van de staatssecretaris in het voorjaar van 2009 en tijdens de behandeling van de Geefwet eind 2011 en van het eerdergenoemde art. 1a, lid 5, Uitv.reg. AWR 1994. Met het niet in cassatie gaan in deze zaak van de watersportactiviteiten voor gehandicapten lijkt de staatssecretaris zijn eigen standpunt in die andere twee lopende HR-procedures aanzienlijk af te zwakken. Maar ook dat is terecht, wat mij betreft.

[1]Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en verbonden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Datum: 13-12-2019

Bron: <https://www.ndfr.nl/NTFR/Details/NTFR2016-2265>

Copyright - Sdu - Alle rechten voorbehouden.